

MICHAEL MANSFIELD

*...AZOK A KÜLÖNÖS
FÉNYEK...*

APÁM EMLÉKÉRE

1.

– Tűnjön a pokolba, nővér! Hagyjanak békén! Menjen mindenki a bűdös francba! Min-den-kiiii!!!

A rikácsolás hörgésbe fulladt ugyan, de a fagyos kórterem falai hosszan őrizték és visszhangozták az ordítást.

Hester nővér – megviselt angyal a pokol bugyraiban – fáradt könnyel fordult el az őrjöngő Steve-től. Mi más tehetett volna, hiszen ez a gyógyíthatatlan ember, akit szíve mélyén igazán szánt, de soha nem kedvelhetett meg kiállhatatlan modora miatt, a létező összes trágár módon illetve és bántalmazta már. Most, ebben a lidérces, későesti órában, a 14-es kórterem haldoklói között maga sem tudta, örüljön-e annak, vagy sírjon amiatt, hogy mestersége kemény és áthatolhatatlan burkot képezett legbelső érzései köré. Már nem igazán indította meg semmi. Nem is sértette. Tudomásul vette a test halandóságának tényét és a hozzá kapcsolódó járulékos folyamatokat. A leépülést, a halódó szellem őrült és hiábavaló csatározásait a megváltoztathatlannal szemben, vagy – mint ebben az esetben is – a durvaságokat.

– Most meg hova megy? Hova a francba megy? Nem adott gyógyszert! – kiabált tovább a beteg.

– Halkabban, Steve! Felveri az egész intézetet! És már be is vette a gyógyszerét. Aludjon, mint a többiek!

– Nem alszom! Azt csinálom, ami jól esik! Ha kedvem tartja, kiabálok!

– Hát jó, Steve! – bólintott fásultan a nővér és előhúzott a zsebéből egy rémisztó méretű injekciós tűt. – Ha gondolja, én csendesítem le...

Steve elnémult. Beesett, fogatlan pergamen-arcán megfeszült a bőr. Szemei gyűlölettől izzó, apró fáklyákként villogtak a nővérré.

– Egyszer elintézem magát, meglátja! – motyogta az öreg, de jóval halkabban, mint az imént. Hester nővér tapasztalatból tudta, ma este megint megnyerte a maga ostoba csatáját az enyészettel. És ezzel az indulatos vénemberrel.

– Jól van. Majd egyszer, Steve. Most viszont tessék aludni. – Ezzel otthagya az öreget, aki ádáz tekintettel kísérte alakját egészen a homályos kórterem ócska ajtajáig.

2.

– Várj, kitalálom – mondta együtt érző hangon Jenna Parker, az éjszakás nővér, amint megpillantotta az ajtóban kimerült társát. Éppen gyógyszereket adagolt, de ez nem akadályozta abban, hogy fecsegen. – Az öreg Steve megátkozott... Vagy a pokolba küldött, hogy ott sülj meg.

– Valami ilyesmi – legyintett Hester, aztán a hűtőszekrényen pihenő kávé edényhez lépett. – Sokkal jobban szíven üt, hogy hagytad ezt kihúlni.

Jenna ügyesen elengedte füle mellett a neki szánt megjegyzést, és tovább folytatta a maga elkezdett gondolatait. – Igazán kötélből vannak az idegeid, hallod. Vagy talán

a füled nem eléggé éles. Nem hallod meg a durva megjegyzéseket. Senki sem engedi meg magának ezt a hangot veled szemben, egyedül az a megátalkodott vén Steve Mendez. Nem gondolod, hogy helyre kellene raknod?

Az igazat megvallva Hesternek nem sok kedve volt hozzá, hogy belemerüljön ebbe a témába. Fárasztó feladatai mellett éppen elég még ezt is átélni napról napra és leseperni magáról a fejéhez vágott trágárságokat, mintha zsáknyi madárpiszkot kellene az embernek lepergetni a ruhájáról, hogy aztán másnap ugyanúgy kezdhesse előlről. Egyedül már régen túltette volna magát rajta, hiszen így – és csakis így! – tudta feldolgozni gondjait nap mint nap. Éppen ezért zavarta, hogy Jenna szóvá teszi: előhossa a problémát, ügyet csinál belőle, címkével és nyilvánossággal látja el.

– Mi értelme volna? Másnap újra kezdené. Ismered Steve-et. Nem beszámítható.

– Persze, hogy ismerem. Ennyi idő alatt megismerhettem már. De azért mindennek van határa.

– Nem érdekes. Ha végeztem és felveszem a városi ruhámat, nem számít semmi. Ez a legjobb ellenszer. – Ezzel betolta a mikro-sütőbe a csészéjét, benne egy adagnyi kihűlt kávéval.

– Irigyellek, Hester. Ez tényleg a legtökéletesebb védekezés. Csak az a baj, hogy én képtelen lennék rá. Szerencséje van ennek a vénségnek, hogy csak akkor látom, amikor alszik. Bár... tegnap felcsöngette a kórtermet.

– Ezt nem is mondtad. – Hester nem nézett rá. A sütő zümmögött egy keveset, majd csengetve megállt. Aztán meg a csésze kötötte le a figyelmét és az, hogy ne csurgassa ki a

tartalmát, miközben kiveszi a készülék forgótányérjából. De nem sikerült; a fekete lé, mint valami átkozott zombi vére, gonoszul végigfolyt a konzolon és az alá préselt hűtőszekrény oldalán.

– Az anyjába... – dűnnyögte Hester valódi indulatok nélkül. Jenna fel sem figyelt rá, nem is hallotta a hangját. Vagy ha mégis, inkább kimerült sóhajtásnak vélte. A maga részéről rendíthetetlenül folytatta: – Ja. Lehet, hogy elfelejtettem mondani. Olyan három tájban úgy nyomkodta a csengőt, mint egy őrült. Amikor bementem hozzá, badarságokat beszélt, mint mindig...

– Hát, igen. – Hester leroskadt és arra gondolt, hogy igazán nincsen nagy igénye az élettől. Csak annyi, hogy Jenna végre befogja a száját, ne beszéljen Steve-ről, meg az éjszakáról, egyáltalán, semmiről és ő nyugodtan, csendben elfogyaszthassa ezt a kurva kávéét. De nem hallgattatott meg a kérése.

– Képzeld el, az az új heppje, hogy fényeket lát. Kinn, a távoli hegyek között fényeket vett észre.

Hester lehunyta a szemét, mint egy halálra ítélt a villamosszékben, aki elfogadta a sorsát. Válasz nélkül belekortyolt a kávéba.

– Mondtam neki, hogy nem láthat semmit – folytatta rendíthetetlenül Jenna. – Azok ott már a San Jacinto csúcsai és ott már nem lakik senki. De képzeld el, hogy mi történt...

Hester felkapta a csészéjét és az ajtó felé lépett, hogy a folyosói magányban folytassa a kávézást. Ám Jenna megragadta a karját és folytatta: – De ő állította, hogy ott vannak

azok a fények. És hogy nem a hegyről jönnek, hanem mintha fentről valami fénycsóvákat sugározna oda...

– Ne haragudj! – vágott közbe Hester és finoman, de jelentőségteljes mozdulattal eltolta Jenna kezét a karjáról. – Egyáltalán nem érdekel. – És kiment. Jenna csak bámult utána, aztán megvonta a vállát és tovább folytatta a gyógyszeradagok előkészítését.

3.

Voltak tiszta pillanatai. Mint ez a mostani is...

Talán a dühöngés – ez az értelmetlen acsarkodás a sors kegyetlen rajtaütésével szemben – juttatott néha annyi frissítő erőt és új lehetőséget Steve Mendeznek, hogy a maga kábult, irreális világából visszatérjen. Talán nagyon régen egyszerűen így kódolták belé a dolgos kis mákszemek, amiket géneknek neveznek, hogy egykor majd elveszítse józan ítélőképességét és bugyuta, tudattalan, de agresszív vénemberré legyen, míg létezik és lélegzik. Talán... De ki tudja, hogyan is van ez valójában?

Most, ahogy szemei rátapadtak ennek a csinosnak mondható, de elég nyúzott asszonynak az alakjára, a fehér köpenyére, amiből – még maga sem tudta –, ha lehajolt, néha kilátszott a melle bimbója, hirtelen elpárologott belőle az indulat. Lassan, mintha egy csendesen sikló csónak közeledne céljához, Steve Mendez tudata újra partot ért.

Első dolog, ami belenyilallt, az önsajnálát volt. A sajnálkozás azon, hogy kora és sorsa, melyek közül egyiket sem

tudott megemészteni és elfogadni, ide kötötte, ehhez az ócska épülethez, a lét e nyomorult hátsó szufnijához. Gyűlölt mindent és mindenkit, amiért ez lett az osztályrésze, és ha tehetne volna, mindent lángtengerré változtatott volna. Megtépázott agya jogos ítéletnek vélte volna, ha valamely csoda folytán elszakadhat a betegágytól, és felgyújthatja, felrobbanthatja, elpusztíthatja mindazt, ami körülveszi. Mindent az égvilágon: az épületet, a betegtársait, a nővéreket. Még Hestert is, noha egyes pillanataiban érintőlegesen az ellenséges indulat már-már valami régen elfeledett, buja vágyba csapott át. Nem, Hestert nem csak egyszerűen kivégezné és megölné. Előtte még... Előtte a kedvét is lelné benne... Bár ha ösztönei még reagáltak, a tudata már nem is emlékezett arra, hogy mit is takar ez a gondolat.

Aztán a lobogó gyűlölet takaréklánggra csendesedett és ezek voltak azok a pillanatok, amikor Mendez agyába visszasettenkedett egy ritka vendég: a józan ész. Nem maradt sokáig, csupán annyi ideig, hogy felvillantsa előtte a múlt képeit; a kicsi házikóét, amiben viszonylag önálló, bár sohasem egészséges életét élte Santa Ana külvárosában. A virágzó kaktuszokkal teli, sziklás kertecskét, amit az utóbbi időben már nem is művelt. Végül már csak akkor dugta ki az orrát oda is, ha fia nagyritkán meglátogatta és kigazolta neki a talpalatnyi területet. Eszébe jutott a lakás belseje is, ahol valójában töltötte az életét; a szoba képe, ahol az idő múlásával egyre feleslegesebb holmikként porosodtak a bútorok. A vége felé már sem a fürdőt, sem az ágyat nem is használta és berendezkedett a tévé előtt, az ócska, de tágas kanapén, ami

egyszeriben szolgált étkezőnek, nappalinak, hálónak. És egyre sűrűbben mellékhelyiségnek is.

A felvillanó képek valami édes, sírásra ingerlő nosztalgiaát szabadítottak fel a lelkében. Mendez szemeiből könny csurgott és ekkor mindent, de mindent megbánt. A durvaságokat, amik egész életét jellemezték. Az erőszakossággal tűzdelt egoizmust, amivel hírhedté vált az idők során egyre fogyatkozó barátai körében. És a szellemi nincstelenséget, a lustaságot és a nemtörődömséget, ami a létnek ebbe a nyomorult sufnijába zárta.

Most, amikor agya különös módon kitisztult, csak egyet kért az élettől. Egyetlen dolgot.

Hogy még egyszer otthon lehessen.

*

A józanság nem illant el. Nem fulladt a kábulat mindent elárasztó dagályába. Tisztán érezte ugyan, hogy emelkedik a vízszint, hogy mindent beborítson, de valami érthetetlen csoda hatására elméje nem fulladt bele, hanem gyakorlott úszóként viselkedett: kiemelkedett a habokból.

Látta és felfogta a körülötte vegetáló betegek zajait, amik hozzá tartoztak egy ilyen intézmény természetes neszeihez. Köhögések, sóhajtások, nyögések. Ágy recsegése. Szellentésé, ami tompa tülköléssel tör elő a takaró alól. Vagy a ziháló lélegzetvétél.

És valahol egy őrzítően hangos falióra kattogása.

Mendez nem értette, mi történik vele. Álomnak vélte az egészet, tébolyult és fájdalmas összemosódásnak a jelen valóságával, amit a reggeles nővér nyers ébresztése szakít majd ketté. De mégis...

Valóságosnak vélte a zajokat, és az őt körülvevő szagokat is.

Létezhet ez?

Létezhet, hogy jobban van? Miközben mindenki, még önmaga is tisztában van azzal, hogy ebből a pokolból, ahová a sorsa lökte, nincs visszatérés, ő gyógyultnak érzi magát?

Válasz helyett egyre tisztábban és élesebben ébredt rá arra, hogy ami körülveszi, semmiképpen sem lehet álom, vagy képzelet terméke.

Ez nem lehet más, mint csupasz valóság.

Már csak azért is, mert olyan végtelenül gyűlöletesnek és undorítósnak érezte. Kirázta a hideg környezetétől, a bűztől, a halál szagától, ami ott lebegett az ágyak között, mint egy cinikus látogató, aki azért jött, hogy vigyorogva emlékeztesse őket a múlandóságra.

Megborzongott.

Pontosan úgy, ahogy megborzong, és csaknem öklen-dezik egy egészséges lény, amikor ilyen közegbe kell belépnie. Ahogyan a fia is megborzongott az első látogatás során. Nem sokkal azelőtt, hogy rosszul lett az e falak között tapasztaltaktól...

Nem jött szemére álom a felismeréstől, de valami, ami ott motoszkált a lelke mélyén, megsúgta, hogy mire is kell használnia váratlan éberségét.

Minden erejével, amiből igazán nem maradt sok, feltornázta magát a párna árkai közül. Percekbe telt, míg bénának tűnő, gyenge kezével sikerült a feje alá gyűrni az egyik vánkost, hogy újra ráláthasson az ablakon túli homályra.

Az ott magasodó San Jacinto hegység csúcsait kereste.

4.

Hester, mint minden délután, ma is a megszokott fásultsággal lépett be a 14-esbe. Ez nem látszott a mozdulatain, hiszen kevés nála serényebb ápolónőt ismertek a Santa Ana-i San-Lucas Közkórháznak ebben a kihelyezett utókezelőjében. Hester tulajdonképpen valamikor maga is a nagyvárosi gyógyintézetben tevékenykedett és egészen a főnövérség irigylésre méltó posztjáig vitte, ám az élet, ami kegyetlenebb, mint egy kórház ezernyi személyes drámája, közbeszólt. Amikor elvesztette férjét és kisfiát egy repülőgépszerencsétlenség során, és e tragédia mellett még a bank acsarkodásával is szembe kellett néznie, eladta a családi fészket. Itt, Hemetben, kibérelt egy apró lakást, és új életet kezdett. Persze, ez az élet inkább egy aszkétához volt hasonlatos, mintsem egy olyan izzig-vérig temperamentumos emberéhez, mint amilyenek Hester Encino-Coltont ismerték. Sokan nem értették, miért fordított hátat a kórházi karrierjének, de már ez sem érdekelte őt többé. Valamikor, úgy három és fél éve, azon a bizonyos temetésen, amikor egy átlagos méretű koporsó mellett egy fele akkorát fogadott be visszavonhatatlanul az anyaföld, ő megszűnt a derűsnek ismert Hester Encino-Coltonná lenni...

Gyakorlattan tehát, de mindenfajta érzelemtől mentesen nézett szét a betegágyak sorfalán. Egy röpke pillantással felmérte, hogy semmi nem változott az elmúlt éjszaka és a délelőtti folyamán...

Azaz... Mégis.

Tekintete, ami átsuhant az utolsó ágy felett, most értetlenül csúszott vissza oda.

Steve.

Az öregember mosolygott. Arcának halálos-fehér, töredezett máza élettelibbé vált, mint eddig bármikor. Mintha valamilyen varázslat folytán egy jó tündér rózsaszínnel satírozta volna be a viseltes ábrázatot. Szemei, amik általában vagy tompa ürességet jeleztek, vagy a gyűlölet lángjai lobogtak bennük, kedélyről meséltek ezen a kivételes délutánon.

Hester jól ismerte Steve Mendez kórtörténetét és nem voltak kétségei afelől, hogy az öreg már csak egy-két hónapig élvezi a vendégszeretetüket. Azzal is tisztában volt, hogy ezen idő alatt semmiféle átmeneti javulás sem állhat be, sőt, hamarosan hirtelen lefelé fog ívelni az öregember állapota. Most azonban megrökönyödve bámulta a tapasztalatokkal szembeszegülő tényt.

– Jó napot, Steve. Úgy látom, jól érzi magát.

A vénember tovább mosolygott. Ajkai, amik a fogatlanság folytán ráncosan, szinte harmonikaszerűen petyhüdtek az orra és az álla között, most széthúzódtak, és jóval kedvezőbb látványban részesítették a nővért, mint eddig valaha.

– Jól – vágta rá egyszerűen, de nem mondott egyebet. Szemei azonban sokkal beszédesebbnek bizonyultak; Hesternek sikerült kiolvasni belőlük valamit, amiről soha nem gondolta volna, hogy Mendez lelkének részévé válhat: a megbékélést.

– Ennek igazán örülök – csúszott ki az ajkán és maga sem értette, hogyan. Furának hatott felismerni önmagában azt a fajta örömet, aminek a létében már maga sem hitt. Valami apró melegség, valami megmagyarázhatatlan olvadás kezdte lebontani lelkében a közöny jégfalát. Még mindig elképedve, de ugyanakkor megkönnyebbülve mosolygott vissza az öregre, aztán megpaskolta vézna kezét. – Igazán...

Ahogy feladatai végeztével visszatért a nővérszobába, még elcsípte a délutános nővért, Kelly Consuelo-t. Azonnal kibukott belőle a kérdés.

– Történt valami érdemleges az öreg Steve-vel? Mintha kicserélték volna...

A délelőtti ápolónő konokul hallgatott, ráadásul nem is nézett rá, inkább valahová mellé, a falra szegezte a tekintetét. Fura érzések kezdtek kavarni Hesterben, Steve Mendez különös jobbulásával kapcsolatban.

– Történt valami, Kelly? – türelmetlenkedett.

– Én nem tudom. Jenna mondta, hogy az egyik beteg súgott neki valamit. Valami badarságot, persze. Mendezről.

– Ennyi? – kérdezte Hester, és szíve szerint azzal folytatta volna, hogy „és ettől illetődtél meg annyira, Kelly?” Nem igazán kedvelte ezt a lassú, tohonya és rendetlen nővért, aki általában csak tessék-lássék módon végezte el a feladatait, így aztán a tisztaságszerető Hester még ő utána is dolgozhatott.

Kelly kövér arca most teljesen felé fordult és túlsúlytól fújtató hangon sipította:

– Felkelt. Felkelt és leguggolt. Többször is. Az éjszaka.

– Jaj, ne! – legyintett Hester. Ha meg is lepte Steve látható javulása, ez semmiképpen sem jelenthette azt, hogy az elsorvadt izmok regenerálódhattak. Nem, ez lehetetlenség, hiszen az öregember olyan mértékben legyengült, hogy lábai semmiképpen se bírnák el saját testsúlyának még felét sem. Az egész csak mese, habbal. Hester lelke helyrerakta az érzéseket, és ezzel letudottnak bélyegezte a kérdéses esetet. Azt azonban nem állította, hogy valahol a belsejében nem feszkelte be magát egy kis csalódás. Milyen jól is esne megélni valami csodálatosat! Valami megmagyarázhatatlan jelenséget, ami megtörhetné végre a szürke napok sorát!

– Én nem tudom. Jenna mondta. De ő elhitte.

– Hát, én nem hiszem el. Biztos vagyok benne, hogy az illető csak álmodta, amit látni vélt. Ennyi. Átugrom a 12-esből Perkins leletéért. Mindjárt jövök.

Kifordult a szobából, magára hagyva a testes kolléganőt. A feladatai kitörölték belőle az érdeklődést, egészen estig, Jenna megjelenéséig.

5.

Újra magánál volt és frissebben, mint valaha.

Ezen a napon – melyet teljes egészében a józan ész jelenléte ívelt át – Mendez a tudatára ébredt, hogy valami nagyon különleges dolog történik vele. Az eredőjét és célját nem ismerte még ennek, csak azt, hogy lassan, de biztosan visszatér belé az élet. Testének több pontját, amit már elragadott tőle a visszavonhatatlan elmúlás, újra érezni kezdte.

Sőt, használatba is vette. Lábait, amik nem látszóttak egyebeknek két vézna seprűnyélnél, képes volt újra felemelni, és kedve szerint mozgatni. Felfeküdt és érzéketlen derekába is visszatért az erő: könnyedén fel tudott ülni az ágyban. Délutánra már minden tagját úgy uralta, mint évekkel ezelőtt, amikor még nem nyert csatát felette a gyilkos betegség.

Valami különös oknál fogva mégsem akarta, hogy híre menjen a csodának. Nem tudta volna megmagyarázni, miért hallgatott róla, de így akarta. Nagyon remélte, hogy az éjszakai akciójának sem akadt tanúja, bár úgy vélte, senki sem hinne társai bármelyikének, aki kifigyelte és esetleg beárulta sajátos kis éjszakai mutatványát.

Még mindig nem értette a dolgot. Miért éppen ő? Miért vele történik ez?

Csak egyet tudott. Hogy minden a fényekkel kezdődött, az éjjel.

Valamivel három előtt – pontosan akkor, mint az ezt megelőző néhány alkalommal – újra felfénylettek azok a különös csóvák. Mendez úgy várta, mint gyerekkorában a némafilm vetítését: csillogó szemekkel, torkában és gyomrában valami különös, izgatott remegéssel. Azt már jól tudta, bármennyire feledhetetlen és meghatározó élmény volt Ramon Novarrót nézni az első Ben-Hur-filmben, az az emlék jelentőség tekintetében eltölpül eme újdonsült, éjszakai látnivaló mellett. Elhelyezkedett hát és várta a jelenést.

A fények pedig ma sem okoztak csalódást. Immár harmadik alkalommal vehette szemügyre a megmagyarázhatatlan jelenséget, és most még inkább meggyőződhetett arról, hogy mindazt, amit lát, nem egy kósza helikopter vagy

repülő idézi elő. Még csak nem is egy műholt. Inkább érezte, mint tudta, de mégis tökéletesen biztos volt benne, hogy ezek a fények... nos, ezek a fények legkevésbé sem lehetnek emberi eredetűek.

Az egyik nyaláb tornádótölcsért rajzolt a zavartalan fekete háttérre, majd kecsesen imbolygott, akár egy táncos. Néha lecsapta ormányát és végigcirógatta vele a San Jacinto központi csúcsának jobb oldalát, aztán szeppenten visszahúzódott, hogy helyet adjon a többinek. Ekkor egy másik fénycsóva türemkedett elő az éjszakai égbolt rejtett régiójából és egy másfajta ütemű mozgást adott elő: kígyóként tekergőzött a csúcs felett, hogy végül pontosan azt a területet érintse meg a hegyoldalban, amit az első fénynyaláb megjelölt. Ezután kisvártatva, nyugodt egymásutánban harmadik és negyedik ormány is képződött, majd ötödik és hatodik is, mindegyik más és más színben, változatos dinamikában és mozgásban. De mindegyik ugyanazon a ponton érintette az erdővel borított talajt, ahol az első.

Mendez még levegőt is elfelejtett venni a megilletődöttségtől. Ha nem hatotta volna meg annyira a szemkápráztató látvány, talán meg is ijedt volna az ismeretlentől. De látva a természetfeletti fények gyengéd táncát, soha eszébe nem jutott volna rosszat, idegent és ellenségeset feltételezni róluk. Meggyőződésévé vált ezen az éjszakán, hogy az élet egy rejtett igazságtételével találta szemben magát. Revanssal, ami arra hivatott, hogy a leggyengébbeket és a legelhagyatottabbakat felemelje, és kikutathatatlan célzatú élményben részesítse.

Egy órán keresztül táncoltak neki a fények és ő ez idő alatt megszűnt kérges lelkű gyűlölködőnek lenni.

A csóvák eltűnése után behunyta a szemét és átengedte magát a morfondírozásnak. Egyetlen kérdés zakatolt benne: vajon más is látja azt, amit ő? Akad még valaki, akit ennyire lenyűgöznek ezek a fényből nőtt nyúlványok? Vagy ez csak az ő kiváltsága?

Nagyon reménykedett benne, hogy az élet pillanatnyilag csak őt ajándékozta meg ezzel a nagyszerű élménnyel. Irigyen, fukaron gondolt arra, hogy esetleg más számára is kellették magukat a fénycsóvák. De végül arra a következtetésre jutott, hogy ez egyedül csak az ő személyes kincse.

Aludni akart, hiszen a káprázatot lelki megnyugvás követte és tapasztalatból emlékezett arra, hogy pihenni összehasonlíthatatlanul jobb ebben az állapotban. De nem jött álom a szemére.

Egész testét furcsa bizsergés sajátította ki; szinte reszkettek a sejtjei, mintha egy elképzelhetetlenül erős földrengés akarná kirázni belőle a szuszt. A jelenség fura módon sokkal kevésbé tűnt kellemetlennek, mint ahogyan várta. Sőt, már-már valami halovány nemi kielégülés érzetét kölcsönözte számára.

Késztetést érzett arra, hogy felkeljen, mintha valami ellenkezést nem tűrő parancs hangzott volna el benne. Nem gondolkodott azon, hogy úgy járhat, mint korábban, amikor az itt eltöltött első gyűlöletes napok hatására szökésre adta a fejét. Akkor úgy roskadt össze, mint egy járásképtelen csecsemő, ha túl korán állítják lábra. Valójában azóta nem is érezte azt az egészségesek számára természetes élményt,

hogy lábain hordozza teste súlyát. Most viszont eszébe sem jutott, mi lesz vele, ha összecszik a padlón az éjszaka közepén. Nem törődött vele. Egyszerűen tisztában volt azzal, hogy menni fog, hogy most nem szégyenülhet meg.

Lehajtotta magáról a takarót és kicsi, de jelentéktelen erőlködéssel felült az ágyon. Felnyalabolta a katétereit, amelyek az oldalához rögzítve kigyóztak az ágy melletti tartályba. Megragadta az egész szerelvényt és magához szorította. Aztán a teste súlyát átlendítette a lábaira, melyek a fertőtlenített műanyagpadlónak feszültek.

Sikerült. Felkelt az ágyról, ami hónapok óta egyet jelentett a bölcsővel és a koporsóval, nem is beszélve az e kettő között ívelő értelmetlen és leginkább jelentéktelen sehollérről. Talpra állt, meghazudtolva mindent, ami a vég sietős közeledtét jósolta. E mozdulat kigúnyolta a kórházi jelentéseket, az orvosi véleményeket, gyógyászati tapasztalatokat. Ő, Steve Mendez, egy leírt haldokló, a sors különös szeszélyéből új erőre kapott ezen az éjszakán.

Még ez sem volt elég meggyőző. Úgy érezte, el kell mennie a végletekig, hogy megbízhatson ebben az állapotban. Lassan és csendben, nehogy a neszezésével felzavarjon bárkit is, lerakta a katétert és a tartályt az ágyra. Aztán leguggolt.

Ez is sikerült. Újra összehúzta a térdeit és leereszkedett, majd kinyújtotta lábait. A törődött combizmok és a vádlik csaknem hallható sóhajjal köszönték meg az üdítő tornát. Megfeszültek, meleg bizsergést hoztak a vézna lábakba.

Steve Mendez elmosolyodott. *Ennyit mára a csodákból...* – dünnyögte magában, aztán visszamászott az ágyba és elégedetten betakarózott. Mintha nem is ő irányította volna a folyamatot, szemei hirtelen lecsukódtak, és békés álom környékezte meg.

Ez történt tegnap éjjel és ez a sokat ígérő érzés pöffeszkedett benne egészen délutánig. Amikor megpillantotta Hestert, aki közönybe burkolt arcával – amin ha, akarta, ha nem, mégis átsütött az őt jellemző, megfáradt báj – végignézett a kórterem birtokosain, szíve szerint elújságotta volna a szenzációs hírt. De valami újra megakadályozta abban, hogy felszabadultan fecsegen.

Csak jóval később jutott el odáig, hogy hálás legyen önmagának, amiért titokban tudta tartani állapotát. Körülbelül akkoriban, amikor vágyai elhatározássá összpontosultak, miszerint ideje kirándulni egyet.

6.

Mi a fene történik itt? – kérdezte magától Hester. Keze meg-megtorpant öltözködés közben, amint Jenna beszámolóját hallgatta.

Alapból szkeptikusan állt a meséhez, de tudta, ellenállása nem tart sokáig. Már késődélután, amikor egy szuszánásnyi időre megpihent és felidézte magában a Kelly Consuelótól hallottakat, biztos volt benne, első dolga lesz feltenni a nagy kérdést az éjszakás nővérnek. Mire Jenna

megerkezett, már szinte izzott benne a vágy, hogy megtudja, mi történt Steve-vel.

– Nem tudom, Hester... Olyan élettelibb lett az öreg. A mozdulatai, meg ahogy megemeli a kezét. Eddig úgy kellett arrébb raknom a karját, ha hozzá akartam férkőzni. Pokoli nehéz mosdatni is a tehetetlensége miatt, ezt te is tudod. Most meg... Szóval, egészen más... – Jenna kuncogni kezdett, szégyenlősen és zavarodottan, bár ez sohasem volt jellemző rá. – Most meg, az elmúlt estén... Képzeld el... erekciója volt... Ha bárki mondja, nem hiszem el...

Hester felvette a bőrkabátját, és vállára libbentette a retiküljét, mint aki menni készül. Pedig esze ágában nem volt még távozni, csupán reflexei működtek. Nekidőlt az ajtókeretnek és tovább firtatta a dolgot.

– Mi lehet ennek az oka? Tudsz rá bármiféle magyarázatot?

– Sosem voltam filozofikus alkat. Ezt inkább másra hagyom, Hester. De talán valamelyik új gyógyszer hozott neki átmeneti javulást.

– Ne viccelj már! Mindannyian jól tudjuk, hogy nem létezik olyan orvosság, ami egy ilyen széttrancsírozott testű, haldokló lényt talpra állítana, és éjjeli tornára készítetne. Nincs! Felejtsd el.

– Hát, nem tudom. – Jenna megvonta a vállát, mint aki ezzel le is sepri magáról az oknyomozás felelőségét. – Én csak azt mondhatom, amit láttam. Hogy az öreg jobb állapotban van fizikálisan, mint eddig. Talán mondhatom azt is, hogy bármikor az élete során. Egyedül az a fura, hogy a javulás azóta érzékelhető nála, amióta azokról az éjszakai fényekről

beszél. Azt hiszem, említettem tegnap. Csak nem voltál valami jó passzban...

Hester elengedte a füle mellett az epés megjegyzést és a tényekre koncentrált. – Igen, a fények. Vajon nem az történhetett, hogy az öreg Steve teremtett magának egy világot, ami elvonja figyelmét a bajairól? Az agy létrehozott egy szórakozást, egy fura kikapcsolódási lehetőséget, ami éppenséggel lehet akár egy vizuális élmény is.

– És olyan mértékű, hogy ettől az öreg képes talpra állni? Ez azt jelentené, hogy bárkit meg lehetne gyógyítani szugesztióval, nem? Bár én nem értek ezekhez.

Hester bólogatott. Nem válaszolt ugyan, de szemei elárulták, mennyire felcsigázza érdeklődését ez a kóreset. Jenna meg is jegyezte:

– Ez a te napod. Ismerlek. Tudom, mennyire szereted az ilyen eseteket. Amin rágódni lehet, aminek keresgélni lehet az okait. Azt nem értem, hogy ilyen adottságokkal mégis miért nem lett belőled kutató orvos.

– Elég hosszú ennek a története – dűnnyögte Hester, csupán szükségképpen válaszolva. Mindeközben agyát egyre inkább egy sajátos terv körvonalai foglalták le. Rövid összegzés után levette válláról a táskát, és a fotelbe hajította.

*

Három előtt néhány perccel lépett be a 12-be, a Steve Mendezével szomszédos kórterembe. Elhelyezkedett az egyik ablak előtt, ami pontosan arrafelé nézett, amerre az öregember is kilátott: a San Jacinto hegyek felé.

Hester nem tudta, miféle eredménnyel fog zárulni titkos éjszakai nyomozása, de valahogy úgy érezte, különös dolgok

várnak rá. Úgy érezte magát, mint egy koldus, aki csak most fedezte fel, hogy milyen régóta és mennyire kielégíthetetlenül éhezik. Valóban éhezett; vágyott a megrökönyödéssre, a meghökkenésre – bármire, ami végre kimozdíthatja fásult létéből. Hitet akart. Rádöbbsent arra, bármit megadna, hogy valami furcsa és nem mindennapi eset tanúja lehessen. A legbenső énje pedig azt súgta, most rálelt arra, amit keres.

A 12-es átlagos kórterem volt, amennyiben ez a fogalom vegetáló élőhalottak csendes csoportját jelenti. Itt senki sem próbált dacolni a halállal és az elmúlással, mint a szomszédokban; itt nem voltak kiabáló és nyugtalan Steve Mendezek, csupán hat test, mely az élet és halál peremén egyensúlyozva számlálta az órákat, amik még megadattak. Hester mindegyiket jól ismerte és tudta, felőlük akár tábortüzet is gyújthatna, szalonnát is süthetne a kórterem közepén, senki sem venné észre jelenlétét.

Újra az órájára nézett. Két perccel múltott három. Izgatottan nyújtogatta nyakát, de nem látott semmit odakinn az éjszakában. Pedig kizárhatta a tévedést, hiszen alaposan kikérdezte Jennát Mendez viselkedéséről. Jól emlékezett arra, hogy az éjszakás nővér többször is említette az időpontot, amikor Mendez az első alkalommal felcsöngette, mert fényeket vélt látni. Fél négy körül történt. Ám az egyik, fájdalomtól alvásképtelen beteg szerint az öreg már háromkor éberén bámulta az ablakon túli világot, közbe zavartan hangoskodott. Tehát, ha valóban történt valami különös, annak ebben az időpontban kellett megesnie.

Hester óvatosan közelebb settenkedett az ablakhoz, annyira, hogy rákönyökölhett a párkányra. A szemei előtt

sötét tömb foglalt helyet egy elenyészően halványabb háttér előtt. Egyetlen jelentéktelen fényforrást csak az ablak bal alsó sarkába benyúló szomszédos épületegyüttes, a fogház sarkában álló higanylámpa képviselt, de ez nem hígíthatta fel a tömény feketeséget.

Ekkor hirtelen eszébe jutott, hogy egy ágyon fekvő nem láthatja az alant húzódó világot, az utcákat, sem pedig a börtönt. Csak felfelé láthat, a hegy középső és felső régiója felé, amit a maga részéről nem igazán vett eddig szemügyre. Közelebb hajolt az üveghez, hogy felfelé is lásson. Belevájta tekintetét a San Jacinto távoli meredélyének feketeségébe.

Alig mert hinni a szemének, amikor megtalálta, amit keresett.

Ott, ahol az éjszaka elnyelte a hegy körvonalát, nagyon halovány fénykört vett észre. A jelenség felvillant, majd lassan végigúszott a San Jacinto jobb oldalán, de nem távolodott el túlságosan attól a ponttól, amit először megérintett. A fény egyre erősödött, könnyedén táncolt, sajátos villogással, ami akár morzejelek tömege is lehetett volna. Mire Hester bármiféle rendszert felfedezhetett volna, a sápadtsárga fény elillant.

Honnan jöhetett? – kérdezte magától izgatottan. Nagyot nyelt és érezte, hogy a gerince két oldalán megborzong, mintha hűvös szél kerekedett volna, végigseperve a nyakszirtjétől egészen a farcsontjáig. Ez a borzongás tudatta vele, hogy a meghökkentő titok, amit olyannyira éhezett és szomjúhozott, most az övé is lett.

Tovább nyújtogatta a nyakát, hátha az ablak szélén túl megpillanthat egy ártatlan repülőgépet, ami erőszakosan

elragadhatja tőle a szenzáció erejét. Vagy a hegyoldal rejtett földútjai egyikén egy mozgó jármű reflektorait. De sehol nem látott olyan fényforrást, sem égen, sem földön, ami hét-köznap magyarázattal szolgálhatott volna.

Újra feléledt a fény. Hester halványabbnak látta, mint ez elsőt, ráadásul ez másképpen is mozgott és mély-zöldes derengése jobban belemerült az éjszakába. De érzékelte, és ez volt a lényeg. Ráadásul, ezúttal valamiféle alig észrevehető csóvát is felfedezhetett, ami egyértelműsíthette, hogy a fény fentről, a sötét égbolt felől érkezik. A csóva azonban nem mutatott hajlandóságot arra, hogy teljes terjedelmében feltűnjék előtte. Kizárólag a talaj felett fedte fel önmagát. Feljebb – akár volt ott valami, akár nem – a sötétség tökéletesen elborított mindent.

Hester fél órán keresztül bámulta a semmiből születő jelenséget. A háta továbbra is borzongott és ráadásul még a lába is remegni kezdett az izgalomtól. Kiszáradt a szája, ahogy újabb és újabb, színes fényjáték táncával ismerkedett meg. Percről percre erősödött benne a meggyőződés, hogy ez a látvány valamiféle mentális üzenetet hordoz, amit csak az arra kijelöltek foghatnak fel és érthetnek meg. Mint az öreg Mendez...

Hirtelen eszébe jutott, mit csinálhat most Steve.

Meg kell néznie! Bizonyára az ablakra tapasztott tekintettel bámulja a fényeket, mint egy gyerek az édességboltot a kirakatból. Éppen úgy, ahogy ő tette innen, a másik kórteremből. A saját szemével kell látnia, hogy e pillanatban miféle változások mennek végbe az öreg testen. Mert biztos volt abban, hogy odaát, a 14-esben újabb csodák történtek.

Alig bírt elszakadni az ablaktól, de fontosabbnak tartotta, hogy Steve-vel legyen. Bizonytalan lábakkal settenkedett ki a kórteremből, hogy átiramodjon a 14-es ajtajához, ám valami megállította. Valami, ami nem volt természetes.

A folyosó mély sötétbe burkolózott ezen a szakaszon, noha eddig egyetlen éjszakán sem hunytak ki a halovány kontrollfények. Hester nagyot nyelt; biztosra vette, hogy a kinti jelenségek, és e rendellenesség között összefüggés van, ami...

...ami egyetlen személyhez kapcsolódhat!

Még jobban megszorította lépteit és tapogatózva ragadta meg a 14-es kórterem kilincsét. Nem nyitott be, hanem tovább matatott a falon, amíg ujjai meg nem érintették a folyosói világítás kapcsolóját. Gyorsan felkattintotta, aminek következtében halványzöld derengés éledt a falba mélyített izzókból. Ezután benyitott a kórterembe, hogy megkeresse Steve ágát. A beszűrődő fény elégnek bizonyult ahhoz, hogy megtapasztalja, balsejtelme beigazolódott.

Steve Mendez párnája még őrizte az agg fej izzadt lenyomatát, a paplan azonban félresodródott és gyűrött halomban kuporgott az ágy lábrészénél. Itt árválkodott mellette, a felgöngyölt, gazdáját vesztett katéter-cső és a tartály is. Az infúziós tű is magányosan lógott a desztillált vizes palackból. Hester szemét nem kerülte el, hogy még enyhén himbálózott is, mint amit nemrég húztak ki és hagytak hátra.

Minden ott sorakozott az ágyon, egyedül Steve Mendez nem volt sehol.

Íme, a fények újabb csodája. Megszökött – gondolta magában Hester. Szája szélén kesernyés mosoly vonaglott,

miközben megnyomott egy gombot a kapcsolókonzolon, mire a fali kontrollfények között vörös vészjelzés kelt életre.

7.

A sors különös szeszélyéből azon az éjszakán nem Steve Mendez volt az egyetlen a környéken, aki a fekete éjszakát cinkosának használta arra, hogy kereket oldjon.

Az utókezelő épülettömbjétől vagy háromszáz lépésnyire szintén felcsendült egy vészjelző, ami sokkal félelmetesebben hangzott, mint diszkrét kórházi társa. Jelentőségében is bőven felülmúlta azt.

Az egészségügyi intézmény közelében, a hírhedt Hemeti fegyházban hamarosan feladta a vészjelző. Helyette vakító fehér reflektorok csapkodtak végig a falakon túli kopár területen. Végül kitérült a börtönkapuk sora a magas drótkerítések mentén és néhány terepjáró indult neki a környék ligeteinek és a földutaknak, amik egyenest a San Jacinto vadonjába vezettek. Minthogy a veszélyes elítélt szökését a biztonsági rendszeren esett rések és emberi mulasztások tették lehetővé, bölcs dolognak tűnt hallgatni és a lehető legnagyobb titoktartás mellett le vadászni a szökevényt. A börtönigazgató, aki ezen az éjszakán meginogni érezte maga alatt kényelmessé koptatott trónusát, éles lőszerezrel és tűzparanccsal látta el bizalmas embereit. A maga szakállára még egy nem éppen jelentéktelen összeget is kilátásba helyezett annak, aki megállítja a menekülőt. *Bármilyen módon* – tette hozzá a félreértések elkerülése végett.

Így eshetett meg tehát, hogy egymás tudta nélkül és nagyon is különböző indíttatásból, de egyszerre két szökevény is nekiindult a San Jacinto oldalának ezen az éjjelen.

8.

– Ha mondom... Higgye el, meglépett – magyarázta Hester harmadszor is az elképedt dr. Stantonnak. Az éjszakai ügyletes orvos megrökönyödve hallgatta a higgadt beszámolót arról a képtelenségről, hogy egy halálán lévő, szinte teljesen mozgásképtelen beteg, akit mellékesen semmi egyéb, mint a benne uralkodó durvaság és indulat atmoszférája tartott eddig is életben, egyszerűen kísértelt az épületből. Ha bizonyítékot is nyújtott erre a feltekert katéter, meg a kihúzott infúziós vezeték, amit Mendez hátrahagyott, és az ellopott takarító-munkaruha, aminek lába kelt, az orvos még mindig hitetlenül ingatta a fejét.

Hester tökéletesen megértette a reakcióit, noha a maga részéről egyáltalán nem csodálkozott azon, ami történt. Az ember nem hökken meg többé, ha maga is látja azt, amit Mendez is láthatott éjszakáról éjszakára. Még mindig reszketett a térde a különös fények táncától. Biztos volt benne, hogy ez a jelenség csalogatta magához az öreget, már csak azért is, mert az a látvány számára is tartalmazott valamiféle megfejthetetlen, mégis ellenállhatatlanul csábító, magnetikus erőt. Akármilyen furcsának tűnt is, hallgatott a hívásra.

Stanton doktor arca az elképedés fakóságából lassan átbukott az indulat vöröses mezejébe. Szemei, melyek eddig elkerekedve bámulták az üres ágyat, bűnbakot keresve futottak végig az éjszakás Jenna ijedt nyuszi-arcán, Claudine nővér ráncos bambaságán – amit az éjszakai ügyelet csendjében lenyelt whisky-k mennyisége indokolt –, és a vén recepciós értetlen képén. Ez utóbbi, elnézve vértelen arcát és értelmét vesztett tekintetét, akár maga is egy lehetett volna az intézet beutaltjai között. Végül Stanton visszafordult Hesterhez. Felismerve, hogy ebben a kétes csapatban ő a legjobb választás, ráöntötte zavara és dühe minden terhét.

– Valaki adjon magyarázatot, hogy miként szökhetett meg! Azt most hagyjuk, Hester nővér, hogy mindezt a beteg állapota miként indokolhatta. Bármennyire képtelenség is, megtörtént. Én arra vagyok kíváncsi, hogy az intézetünk éber őreinek figyelmét hogyan kerülhette el, hogy egy idős férfi végigcsoszog a folyosón, elcsen egy munkaruhát, aztán kilibben a kapun!

Hester úgy vélte, ha a kérdést az ő arcába vágják, noha semmi köze nincsen az éjszakai ügyelethez, illik kellő eréllyel válaszolnia.

– Nézze, dr. Stanton! Éppen azért nem figyelt fel erre senki, mert egyikünk sincs felkészülve ilyesmire. Nem mondhatnám, hogy hetente megszöknek az ápoltjaink! Innen ugyanis nem szokás saját lábán távozni a betegnek. Sem az ügyeletesek, sem a recepciósok nem szokhattak hozzá, hogy bármelyik ápolat elhagyja az ágyát az éjszaka közepén. Nem hiszem, hogy bárkit is felelősség terhelne emiatt. Éppen elég gond hárul ránk egyébként is...

Az orvos telt, de kövérnek nem mondható arcán újabb érzelem színe jelent meg. Ez történetesen a kedély rózsa-színes megnyilvánulása volt, noha mindenki, aki hallhatta Hester kirohanását, sokkal inkább számított haragos paprikavörösre. Ám Dr. Stanton, ahelyett, hogy letorkolta volna Hestert, amiért mások előtt megszegyenítette kioktatásával, vidáman válaszolt. Hester nagyon jól tudta, hogy ennek nem egyéb az oka, mint az a személyes vonzalom, amit az orvos iránta táplál.

– Ó. Csak nem egy szakszervezeti aktivistához van szerencsém, Hester? Mindenesetre igaza van. Nincs sok értelme azzal foglalkozni, hogy mulasztás történt-e, vagy sem. Első dolog, hogy megtaláljuk azt a szerencsétlent. Még az is lehet, hogy összeesett a kapu közelében.

A takarító, akinek váltás munkaruhája bánta a ma éjszakai zavarba ejtő kalandot, szinte végszóra érkezett vissza. Az orvos első dolga volt, hogy kiküldje átvizsgálni az épület környékét.

– Nincs má’ az itten, doktor úr. Mintha a főd nyeete vóna el... Hogy’ a rossebbe csináta?

– Hát, éppen ez a kérdés, Carlos. Köszönöm, hogy körülnézett.

– Nekem... – szólalt meg hirtelen Hester, miközben a tekintete összevillant Jennáéval. Ám a kolléganője gyorsan lesütötte a szemét, nyilván ki akart maradni ebből az egészből. Hester egy pillanatra újra átgondolta, jó-e, ha belekezd a mondókájába, de nem volt oka hallgatni. – Nekem van... elképzelésem. Arról is, hogy mi történt és arról is, hogy hol van Steve. Szerintem, utána kellene menni és visszahozni.

Ön pedig, dr. Stanton, megvizsgálhatja. És megtapasztalhatja közlelről is, hogy miféle valóságos...hm... csoda történt.

– Csoda? – Az orvos újra elmosolyodott, de bármennyire vonzónak is tűnt deresedő halántékával és hófehér fogsorával, Hestert most valahogy nem indította meg a látványa.

– Utoljára akkor láttam csodát, amikor négy éve a kórházi költségvetésünkből néhány új ágyra és két lélegeztetőre is futotta. Az igen. Az csoda volt. Ez legfeljebb egy érthetetlen skandalum. De ezek szerint ön magyarázatot kínál a történetekre.

– Eltalálta. A magyarázatát annak, miként kaphatott erőre egy végelgyengült, halálos beteg ember.

Csend lett körülötte. Mindenki rátapasztotta a szemeit. Stanton tekintete kíváncsiskodva meredt az ajkára, mintha a titkok felfedése e vérbő nyíláson át önmagában is valamiféle erotikus élményt jelentene. Hester nem váratta sokáig.

– Néhány napja fényekről beszélt az öreg Jennának. Fények pásztázták a hegyoldalt az ablakon túl, szerinte.

– Tessék? – vigyorodott el az orvos némi cinizmussal. – Picit izgalmasabbra számítottam, Hester nővér, ha megbocsát. Picit megrázóbb és drámaibb tényekre. Ez aligha üti meg ezt a mércét. Mendez biztosan a fegyház reflektorfényeit láthatta.

– Nem... Bizonyára feltűnt mindenkinek, hogy az én helyem most eredetileg a saját kis hálósobámban lenne, ahol éppen a másik oldalra kellene fordulnom. Ehelyett itt vagyok. Aki ismer, jól tudja, mit jelent számomra egy jó alvás. Megváltással egyenértékű dolog. Tehát, ha én a boldog szunyókálás helyett most itt vagyok, annak nyomós oka

és jelentősége van, dr. Stanton. Azért maradtam benn, hogy megfigyeljem, mit is láthatott az öreg. Ugyanis az ereje azóta tért vissza, amióta ezekről a különös fényekről tett említést. Erről talán Jenna is beszélhetne. – Nyomatékosan odapillantott váltótársára, aki enyhén elpirult ugyan, de biccentett, hogy megerősítse Hester szavait. – Szóval, belopóztam a szomszédos szobába, és figyelni kezdtem a hegyoldalt. És...

– Folytassa. És? – siettette az orvos, aki felvonta sűrű szemöldökét, mintha türelmetlenül várná egy vicc csattanóját. Hester úgy gondolta, ez a megállapítás elég helytálló. Ha valaki, hát Stanton tényleg tréfának könyveli az egészet.

– És láttam bizonyos... fényjelenséget. Ami nem jöhetett sem a börtön felől, sem a földről. Nem láttam repülőt, vagy helikoptert sem, de ezek a fények nem is úgy mozogtak, mintha egy gépből vetítenék.

– Hanem, hogyan?

– Ezek a fények... táncoltak. Könnyedén pörögtek-forogtak a hegyoldal egy pontján. Talán ilyen lehet a sarki fény is. Különböző színekben jelentek meg és...

– Biztos, hogy nem a fáradtság miatt láthatta azt, amit látni vélt? – vágott közbe az orvos. Hester éppen szóra nyitotta száját, de egy hang megelőzte: Jennáé.

– Biztosan nem. Ugyanis az egyik éjjel én is láttam valamit, dr. Stanton. Nem árultam el Hesternek, de én is meglestem a fényeket. Tényleg léteznek. De erről nem tudok többet mondani.

– Nem is kell – vette vissza a szót az orvos. – Most az a legfontosabb, hogy megtaláljuk az öreget. És ha ez sikerül,

ígérem, Hester, megvizsgálom és... ahogy maga mondta, diagnosztizálom a csodát.

– Én vállalom, hogy utána megyek, ha Carlos is velem tart – bökte ki hirtelen Hester. Még maga is megrémült attól, amit mondott. Az éjszakai erdő rémségei, mint borzongató sorozatfelvételek, kattogtak végig az agyán, de a benne feszülő csábításnak és kíváncsiságnak nem tudott ellenállni. Félelem ide, vagy oda, menni akart Mendez után, fel, a hegyoldalba. Ám a takarító tiltakozva felnyögött; ebben a pillanatban semmi sem állt tőle távolabb, mint hogy a sötétségben, földutakon zötykölődve üldözzön egy szökött beteget.

Ekkor furcsa dolog történt. Dr. Stanton szólalt meg váratlanul.

– Úgy látom, Carlosban nem buzog a kalandvágy. Kénytelen lesz beérni az én kíséretemmel, nővér.

Hester elmosolyodott és remélte, az orvos nem veszi észre, hogy ez mennyire művire sikerült. Éppenséggel nem így képzelte a dolog alakulását, de nemigen válogathatott az eszközökben. – Rendben van, induljunk – válaszolta.

9.

Ha intelligens és finom embernek ismerte is dr. Stantont, Hester fejében megfordult a gondolat, hogy a férfi kihasználja majd ezt a váratlan éjszakai kalandot. Azzal nyugtatta magát, hogy a betegek emelgetésétől megacélosodott karizmai kellő meglepetést okozhatnak, ha netán

erőszakoskodássá fajulna a dolog. Miközben az orvos terepjárója felfelé kaptatott a hegyek emelkedőin, a biztonság kedvéért mindenesetre a lakáskulcsát is kicsempészte a retiküljéből, és a zsebébe dugta, hogy hatékony fegyverként használhassa adott esetben. Ugyanakkor a különös mentális invitálás, ami a szóban forgó hegyoldalhoz csábította, hamarosan el is feledtette dr. Stanton-nal kapcsolatos aggodalmát.

– Kíváncsi vagyok, hogy igaza lesz-e, Hester – szólalt meg az orvos. – Nagyon kíváncsi vagyok.

– Mérget vehet rá. Pontosan ott lesz az öreg, ahová megyünk. Érzem.

– Nem értem, hogy miféle hatást tett magára az a látvány, de úgy tűnik nekem, eléggé a befolyása alatt tartja. Az a megdöbbenő, hogy bármennyire elképesztő ez a sztori, hinnem kell magának, mert soha nem adott okot az ellenkezőjére. De azért megkönnyíthetné a dolgomat. Le tudná írni, hogy milyen hatást fejtett ki ez a dolog a pszichéjére, Hester?

– Ez igen jó kérdés – bólintott a nő. Hirtelen meg kellett kapaszkodnia, mert a terepjáró a földúton egy váratlan kátyúba huppant, amit nyilván egy sáros tócsa rejtett el. A reflektorok rángatózó fénykörében, melyek idegesítően vagdosták a vaksötétet, egy ijedt szarvas ugrott arrébb, hogy bemeneküljön a fenyves biztonságos sűrűjébe. – Szóval, jó a kérdés. Csak vajon a válasz is megfelelő lesz-e? Ugyanis elég nehéz szóval leírni, amit érzek. De... nagy hatással van rám, annyi szent. Leginkább éhség ez, valami ritka nyalánkság iránt. Igen... Olyan erős, hogy ha nem tartott volna velem ön,

vagy bárki más, valószínűleg egyedül is nekivágtam volna a hegynek.

– Maga nagyon talpraesett lány, Hester. Leginkább ez tetszik nekem magában – mondta az orvos, de nem pillantott oldalra, hanem meredten nézte a sáros földutat. A szava egy darabig úgy lógott a vezetőfülke levegőjében, mintha odaszegezték volna. Hester legalább is így érezte. Igen hálás volt a körülményekért, főként azért, hogy a férfinak nem áll módjában szembe fordulni vele, és bensőségessé tenni ezzel a pillanatot. Ha jól belegondolt, semmit sem akart kevésbé, mint egy személyessé váló beszélgetést Stantonnal.

– Nem ezen múlt, dr. Stanton. Hanem az élményen. Ilyen erőt képvisel. És megnyugtatom, ha megtaláljuk Steve Mendezt, maga is meggyőződhet erről a csodálatos erőről. Magáénak tudhatja a szenzációt.

– Hm. Kösz – fintorodott el az orvos. – Remélem is. Ha már elkísértem magát. De a diadalban, feltéve, ha lesz, osztunk.

– Nincs szükségem diadalra. Lemondok róla. Éppen elég fizetség lesz az élmény.

– Hát ilyet sem mond akárki... – dűnnyögte az orvos, de egy újabb gödör beléfojtotta a mondat folytatását.

*

Az átlagos Hemet-i lakos, aki hétvégén hajlandó kiruccanni a zöldbe, elég jól ismeri a San Jacintónak a város fölé dűledező elő-nyúlványait. Hester, mint a városiak többsége, maga is piknikezett már ezeknek a lankáknak a nyírt, füves tisztásain, ahol vasárnaponként gyerekek vidám kiáltásaitól, mozgóbüfékben bömbölő zenétől hangos a levegő. Ám a hegy

belső régiói, amik felé most tartottak, és a főcsúcs oldala már kevesek számára volt csábító. Kizárólag a hegymászás és a gyalogtúrázás szerelmesei merészkedtek ennyire a hegy belsejébe.

Hester mindig is hódolt a trekkingezésnek. Néhai férje szavaival élve nyughatatlan vérrel büntette az Ég, ezért nincs egy percnyi békéje sem. *Mindig jön valahonnét és tart valahová*, mondta róla egy baráti összejövetelen. Ez a szabadidejében is tökéletesen igaz volt rá, aminek általában a jóval kényelmesebb gyermekük, Chris és férje látta kárát. Hester ugyanis töretlen nyakassággal igyekezett családját a hegyi túrák mániákusává nevelni, nem nagy sikerrel. Valójában egyetlen egyszer sikerült az övéit rávennie egy túrára, Arizonában, Flagstaff környékén, ahol is a Sunset vulkán oldalába vágott gyalogösvényeken botladozva Hester abban reménykedett, hogy a természet imádata mellett Chris érdeklődését felkeltheti az anasazi kultúra emlékhelyei iránt is. Persze, csalódnia kellett mindkét elképzelésben. Ugyanakkor a maga részéről nem akarta feladni az a szándékát, hogy az erőtlen és közönyös lurkóból sportembert faragjon. Terveit azonban egy tollvonással áthúzta a kegyetlen sors.

Jóval a temetés után, úgy két éve, amikor megvetette lábát Hemetben és lelke fájdalmai egy elfogadhatóbb szintre csitultak, felfedezte magának a Jacintót. Visszakacsintott rá régi elfogultsága a természet és a hegyek iránt, így aztán egyre sűrűbben vetette be magát magányosan a város környéki hegységbe. Abban biztos volt, hogy lelki egyensúlya helyreállítását nem kis részben ezeknek a szabadnapjait kitöltő kiruccanásoknak köszönhette. Azt azonban soha nem

gondolta volna, hogy valaha gyakorlati hasznát is fogja venni annak, hogy nagyjából bejárta a hegység szirtjeit, völgyeit, ösvényeit. Pedig most éppen ez történt.

– Nem jó felé megyünk – állította meg az orvost. – Ez a földút délkeletnek fordul, Palm Springs irányába. Menjünk vissza az elágazáshoz.

– Elágazás? Jézusom! Azt sem tudtam, hogy volt itt egy elágazás! Maga hogy látta meg ebben a sötétben?

– Túráztam már erre. Emlékszem erre az útra. Tolasson vissza, jó ötvenlépésnyit. Ott az elágazás.

– Ezt nevezem, Hester! – mondta Stanton, aztán hátra-menetbe kapcsolt és visszafordulva ültében, figyelte az utat. – Egy ilyen kirándulás elég ahhoz, hogy az ember a munkatársai minden rejtett adottságait is megismerje. Vallja be, titokban hegyi vezető.

– Ott még nem tartunk – mosolyodott el most első ízben a nő. – De azon vagyok. Látja, itt az elágazás. És a másik szára kell nekünk. Nem vagyunk már messze.

– Ez elég jó hír – biccentett az orvos és rákormányozta a kocsit a másik útra. Hester bólintott, aztán a kettős, fehér reflektorfényben, ami elsápasztotta a természet valódi színeit, a környéket bámulta maga előtt. Az út jóval elhanyagoltabbnak tűnt, mint ahogy akkor látta, amikor erre tévedt. Bár ez a kifejezés korántsem volt helytálló; semmi egyéb nem történt vele, minthogy a természet egyre inkább visszahódította magának, mint jogos részét. A keréknyomon, ami egykor kiszélesítette és úttá tette ezt az ösvényt, szúrós cserjék ütötték fel a fejüket. Hester még arra is emlékezett, milyen kellemetlen testközeli kapcsolatba került ezen a

szakaszon a tövises szeder csoporttal, amin át kellett vágnia magát. Ráadásul, hogy a történet még zamatosabb legyen, azon a jó egy évvel ezelőtti, meleg vasárnapon – soha máskor – sortban indult neki a hegyeknek.

– Ennek az útnak a végén lesz egy nagy tisztás. Az a végcélunk – mondta.

– Ezt maga útnak nevezi?

– Jobb híján. Éppen az jutott eszembe, hogy egyszer rövidnadrágban túráztam erre. Akkor még nem borított el mindent ennyire a szeder, de eléggé kijutott a tövisesből a lábaimnak.

– Percről percre egyre nagyobbra nő a szememben...

– Nézze, ott a tisztás... Szerintem, itt álljon le. Nehogy megijesszük Steve-et.

A terepjáró megpihent egy fenyő sátorszerűen aláhulló ágai alatt. Hester kinyitotta az ajtót, de nem szállt ki. Egy percig hallgatózott; magához engedte az erdő éjszakai neszeit, azzal a megnyugvással a lelkében, hogy mindezt most nem magányosan kell végigélnie. Beleszimatolt a gyantás szellő illatába, ami pimaszul behatolva az autó belsejébe, elterpeszkedett közöttük. Arra gondolt, bizonyára nem élvezné ennyire a váratlan kirándulást, ha egyedül lenne; szorongás és tanácstalanság feszítené a belsejét. De egy biztos: még a félelem sem tarthatta volna vissza, hogy idejőjön.

Míg percekig hallgatózott, az ég gyászos arca megengedett magának egy halovány mosolyt. A sötétség felhígult egy árnyalatnyit és láttatni engedte az erdő alakzatainak körvonalát.

– Mindjárt pirkad. Várjunk egy kicsit – javasolta az orvos és lekapcsolta az autó reflektorát. Hester nem szólt azonnal; szemeivel és füleivel a környező vidéket pásztázta. Végül csak ennyit mondott: – Rendben. De csak pár percet. És először én megyek.

10.

Nem voltak kérdései...

Nem volt benne semmi értetlenség. Semmi zavar. A benne működő energia mindenre választ adott, kérdések nélkül is.

És ami a lényeg: csodálatosan érezte magát.

Mintha húsz évet fiatalodott volna. Az éjjeli szökés alkalmával elcsent kezeslábas, amit az utókezelő raktárából lopott, mintha egyre életerősebb izmokra feszült volna. A takarító váltás-tornacipője a lábán egy órával ezelőtt tanúja lehetett annak, miként inalt felfelé a hegyoldalon egy öregember, aki az előző napon még a halál jegyese volt.

Mendez lelke kitárulkozott az élet csodája előtt. Hirtelen olyan illatokat érzett, amiben soha nem volt még része. Szemei észrevették a hajnalodó erdő színeit és árnyait. Soha nem láthatott vadállatokat a természetben, hiszen gyerekkora óta rövidlátó volt, és ez elválaszthatatlan társává szegődött hetven éven át. Most azonban élesen és tisztán figyelhette meg a szarvasok óvatos és hangtalan ügetését a környező fák között, amint gyanakodva forgatják pompás fejüket.

Mendez beszívta a levegőt, amit soha nem érzett olyan aromásnak, mint most. Gyerekkorában trágyaszag vette körül, később, ahogy hátrahagyta a települést, ahol nevelkedett, gyorsan betömte orrát a városi kipufogógáz bűze. Valójában soha nem érezte meg, milyen is a tiszta levegő, a maga hamisítatlan valóságában. Most viszont többet is érzett annál: az enyhe szellő gyantával töltötte be a teret és mellette a szarvasok erős, de nem kellemetlen testszaga terjengett a levegőben. Valamivel távolabbról gombák fanyar illata jött felé... És még valami...

Valami, aminek kevésbé örült...

Emberi szagok, gép szaga, benziné. És izgatottságé.

Feltápászkodott a szikláról, amin úgy nyúlt végig mindeddig, mint egy varázserejű ágyon. Érezte, ahogyan bőre, az izmai tiltakoznak az elszakadás ellen. És mintha maga, a lapos, különös formájú, szürkés kőasztal – ami olyan odaadással vonta magához az embertestet – szintén ellenezné Mendez szándékát.

Az öreg azonban felült a meleget és energiát sugárzó kőzetten és a tisztás északnyugati széle felé bámult. Miközben lassan lemászott a sziklalapról, testének halovány sziluettje ott maradt a kövön, mintha amaz jelezné, mihamarabb visszavárja őt.

Alig tett néhány lépést a majdnem derékig érő fűben, már biztosan tudta a meghökkentő választ az ösztönösen felmerülő kérdésre. Talán szemei jelezték; talán orra, amely a német juhászkutyák legendás szaglásához volt leginkább fogható ezen a hajnalon.

Tudta, hogy ki közelít felé. Örömet érzett miatta.

Hester nővér.

Ahogy arra a latinos metszésű arcra gondolt, ami olyan sokáig nélkülözte a mosolyt, elfutotta valami különös, rokoni érzelem. Mintha ez a fiatal teremtés valamilyen módon hozzá tartozna. Mintha értené és megértené őt. A furcsa eseményeket, a titkokat. Hirtelen biztos lett abban – nyilván ez a különös belső energia súgta meg ezt is –, hogy ha van valaki, akiben megbízhat, és akivel megoszthatja hihetetlen élményeit, az csak Hester lehet.

Megállt egy sziklacsoport mellett és bevárta a nőt. A hajnal serényen tette a dolgát és delejes fénnel vonta be a hegyoldali tisztást. Mendez látása a napfelkeltével még elképzelhetlenebb erőre tett szert. Olyan tisztán látta a távolból közeledő arcot, mint akkor, amikor az megannyiszor közvetlenül fölé hajolt a betegágyon, hogy megigazítsa a párnát a feje alatt. Most boldog volt, hogy a kiszolgáltatottságnak ezek a nyomorult évei semmibe vesztek. És ami a lényeg: nem kell gyűlölködni a sorsa miatt

Hester megállt a közelében. Mosolygott. Mendez a legapróbb jelét sem látta rajta, hogy meglepődött volna a változáson.

– Maga tudja, hogy mi történt velem. – Nem kérdezte, inkább egyszerűen megállapította ezt a tényt. Hester behunyta a szemét egy pillanatra, ahogy a szél belecsapott. Közben válaszképpen mosolygott és bólintott.

– Nagyon jól tudom. És azt akarom, hogy más is megtudja.

– Tehát azért jött, hogy visszavigyen és mutogasson, mint valami ritka állatfajt?

– Nem. Azért jöttem, hogy elmondjam, Steve, tartozik önmagának azzal, hogy bebizonyítsa, minden megfordulhat. Hogy új emberként folytathatja az életét. Tartozik néhány embernek. A kétkedőknek. Olyanoknak, mint Stanton doktor. Meg másoknak is. Akik belefásultak már a szenvedő létbe. Reményt adhat néhányuknak. Hiszen magával csoda történt.

– Nem az én csodám. Én nem tehettem semmit. Egyszerűen csak észrevettem. Odafigyeltem rá. Ez azoknak a különös fényeknek a csodája.

– Talán másokra is hatni fog. Csak meg kell tanulniuk az embereknek, hogy mikre figyeljenek. Ebben segíthet.

Mendez csendben maradt, eközben lelke titkos mélységeiből tanácsok, válaszok, javaslatok bukkantak elő. Érezte idegenségüket, ám azt is, hogy a lelke egyszerűen nem szándékozott vitába szállni velük. De mindemellett abban is biztos volt, hogy szabad akaratát nem orozták el tőle, és senki nem akadályozná, ha másként akarna cselekedni.

Hallgatott a belső utasításokra.

– Rendben van, Hester. Valami azt súgja, hogy most már ne rejtsem el azt, ami velem történt. Itt az ideje, hogy nagy dolgok történjenek. Csatlakozom önhöz és visszatérek. Meg is vizsgálhatnak. De előtte vissza kell térnem oda, ahhoz a nagy sziklához. És egyedül.

– Rendben, Steve. A tisztás szélén várom – mondta Hester, de mielőtt visszafordult volna, még kibökte: – Mondja, maga is azt érzi, amit én? Hogy mintha most születünk volna?

Mendez elmosolyodott. Nem szólt, csak bólintott. Szükségtelennek érezte a szavakat. Ugyan, mennyit érnek itt a szavak? Sovány eszközei csupán mindannak a nagy jelentőségű titoknak, ami vele esett. És ami mostantól nem lesz titok többé; fel kívánja fedni magát.

Miközben visszabaktatott a lapos sziklatömb felé, gondolataiba egy régen olvasott történet sorai férkőztek. Tulajdonképpen nem is ő olvasta, hanem a vasárnapi iskolában hallotta, ahová rendszeresen elvitték a szülei. Először kemény eszközökkel bírták maradásra a nyugtalan kis szökevényt. Ám egy idő után Mendez megkedvelte a történeteket és teljesen átalakult. Élvezettel hallgatta Dániel történetét az oroszok vermében, Noé árvízi kalandjait, vagy Dávidot, ahogy reménytelen és mégis csodálatos győzelmet arat a harcos óriás felett. És ide tartozott Mózes története is. Egy nemes születésű, de száműzetésben pásztorodó férfiúé, aki kiválasztatott valami megrázó erejű csoda bemutatására. És mielőtt nekiindult, meglátta az égő csipkebokrot, ami energiát árasztott felé.

Mendez, miközben engedve a hangtalan utasításnak visszaheveredett a kőlapra, pontosan erre gondolt. Most ő is egyfajta Mózes. Valaki, aki bizonyítéka és talán eszköze egy csodának.

Mindent megteszek, amit tudok – mondta félhangosan az egyre felfelé törtető napkorongnak és szétterpesztette tagjait a fények táncától áthevült sziklán.

11.

Hester csendben ácsorgott a napfénybe öltözött tisztás szélén. Hunyorogva próbálta kivenni Mendez heverő alakját azon a fura alakú sziklatömbön. Valami a belsejében azt súgta, hogy mindennek, ami ezen az éjjelen történt, célpontja és egyik megfejtése éppenséggel az a látványos kőkolonc. Megfogadta magában, hogy hamarosan visszatér ide, és közelebbről is megvizsgálja. Most azonban Steve az első. Őt kell biztonságba helyezni. És a benne rejlő csodát.

Hester úgy gondolta, jobb, ha Stanton hátra marad a terepjárója mellett. Így is tartott attól, hogy az öregnek nem lesz éppen könnyű visszatérni arra helyre, ahol vegetáló húsdarabként élte kiszabott idejét. Még akkor is, ha most minden megváltozott.

Egyre türelmetlenebbül ácsorgott a cserjék között. Valami megmagyarázhatatlan félelem szorította sarokba, ami csak az imént bukkant elő a semmiből, de elég erőszakosan acsarkodott vele. Nem tudta, miért, de féltette az öreget, és mihamarabb ismét az utókezelőben szerette volna tudni, biztonságban, a hihetetlen változás által kiérdemelt figyelem központjában.

Végre valamicskét megkönnyebbült, amikor Mendez mozgására lett figyelmes. A homokszínű kezeslábast viselő alak lemászott a szürke kőlapról és könnyedén elindult felé. Látszott rajta, hogy semmiképpen nem a kényszer, inkább valamiféle sajátos küldetéstudat vezeti lábait vissza a civilizációba. Hester szavak nélkül is megértette. Örült a lelke.

Valami villant.

Mendez megtorpant a rét közepén. Hester izgatottan követte a tekintetét és maga is mozgást fedezett fel valamivel lejjebb, a fák között. Fogalma nem volt arról, ki, vagy kik lepték meg őket, de biztosra vette, hogy nem jó szándékúak. Aggodalma és féltése százszorosára duzzadt. Odakiáltott az öreg felé, de ez inkább sikolyra emlékeztetett:

– Futás! Tűnjön el innen!

Az öreg, félreértve a jelzést, visszaintett és szaporán megindult felé. Ekkor valahonnan a semmiből két egyenruhás fegyveres ugrott elő, hogy útját állja. Szinte ugyanabban a pillanatban Hester mögött is felbukkant két alak. Az egyik – egy finomnak éppen nem mondható arckifejezésű fickó, erős texasi akcentusban – rárivallt és nyersen megragadta a vállát:

– Hölgyem, húzzon e' innen, de sietve. Ez itten a mi ügyünk.

– Miféle ügyről beszél, maga szerencsétlen! – fordult felé Hester és az aggodalomtól olyan erőt érzett magában, hogy szíve szerint nekiesett volna az idegennek. – Az az ember a tisztáson...

– Pontosan arrú' beszélek! Az a mi ügyünk! Ha nem akar még jobban belekeveredni, gyorsan húzza e' a bélést! Hé, Dan, vidd innen!

A Dan nevezetű, vékony, de markos legény bólogatva, mint egy vízfejű kölyök, rátette Hester karjára a mancsát. Magához próbálta vonni, de megtapasztalta, milyen kemény fegyver lehet a női köröm. Hester kegyetlenül belemélyesz-

tette karmait a férfi csuklójába és közben úgy rángatózott, mintha elevenen nyúznák.

– Mi a fene! – üvöltötte a texasi és bőszen arckifejezéssel ráemelte Hesterre a puskáját. – Maradjon nyugton, hölgyem, mer’ megjárja.

Hester nem hallgatott rá: visított, ahogy a torkán kifért, hogy elterelje a fegyveresek figyelmét Mendezről. Nagyon remélte, az öregnek maradt annyi lélekjelenléte, hogy kerek oldjon. Még jobban rákapcsolt a sikoltozásra, hogy megte-remtse neki a jó alkalmat.

– Fejezze be, vagy kénytelen leszek... – mondta Dan, és magához szorította. Hester érezte a férfiből áradó erős alkoholszagot és felkeveredett tőle a gyomra. Közben észrevette az egyenruha mellrészén a feliratot: *T. J. prison*. Megriadt. Egy csapat smasszerrel van dolga, akitől sem jobb belátást, sem kegyelmet nem várhat.

– Értse meg, hogy az ott nem...

Nem fejezhette be, mert a texasi megint belé fojtotta a szót: – Hagyja *mán* abba, hölgyem! Jól tudjuk, hogy mi a dolgunk! Vidd *mán* innen, Dan!

Hester, mint egy hisztéria-rohamos vadóc, belecsimpaszkodott az egyik faágba, hogy ne tudják elcipelni. – Meneküljön, Steve! – üvöltötte torkaszakadtából a bénultan ácsorgó öreg felé. Mendez hol felé, hol a közelítő fegyveresek irányába kapkodta a fejét; láthatóan nem tudta, mitévő legyen.

– Steve, tűnjön el, könyörgöm! Fusson mááááár! – kiáltott újra, miközben egyre szorosabban ölelte magához a faágat. Csak a szeme sarkában érzékelte, hogy a durva arcú texasi felé fordul.

– Mit mond? – kérdezte hirtelen tőle. Hester ekkor nézett rá és mintha villám vágott volna belé. Akár egy halál-sikoly, olyan erővel tört elő belőle: – Ő nem szökevény! Nem egy rab a börtönből! Ő egy...

Eddig jutott. Mindazt, amit ezután mondott volna, az értelmétől fosztotta meg az a dörej, ami a tisztáson csattant fel. Őrült fájdalom nyilallt belé, ahogy szemtanújává vált a váratlan tragédiának.

Mendez még a lábán állt és csak nagyon lassan ereszkedett le a földre. Tartásából jól látszott, Hester utasításának engedve éppen meg akart fordulni, hogy a legközelebbi fedezék, egy bozótos mögé szaladjon. A reflexszerűen leadott lövés, amit egy harminc lépéssel arrébb gubbasztó alak felől jött, a bal lapockáján érte és a golyó átszaladt rajta, majd a mellkasán távozott.

Mintha maga sem hitte volna, bambán ingatta a fejét. Jobbját a mellsebbez szorította, aztán lassan térdre rogyott. Még maradt annyi ereje, hogy visszaforduljon Hester irányába, talán azért, hogy erőt merítsen a tekintetéből. Ezután összeroskadt és eltűnt az aljnövényzetben.

Hesterből őrült dühroham tört elő. Értelmetlen szavakat rikácsolva rángatta magát és vadul vicsorgott a texasi felé. Dan szorosán fogta, de így is csaknem sikerült kiszabadulni az ölelő karok közül.

A texasi smasszer azonban, ahelyett, hogy megijedt volna a fenyegető karmoktól, közelebb hajolt hozzá.

– Ez *itten* nem is a börtönből szökött, ugye? Hé! *E'* nem a fegyenc *vót*, igaz?

Hester legszívesebben széjjelmarcangolta volna a nyers és bárdolatlan képét, ahogy hozzáhajolt. De végül minden gyűlöletét kiséperte a fájdalom. Hangos, keserves zokogásban tört ki. Ellenállása összeomlott; maga is összecsuklott a fenyőtűktől puha talajon.

– Megölték, szemetek! Nem is tudják, kit lőttek le! Nem is tudják, mekkora kárt tettek! – üvöltötte reszketve, de nem tudta folytatni a fel-feltörő zokogástól.

A smasszer képét ijedtség árnyékolta be attól a pillanattól, hogy felfogta a súlyos tévedést. Előrohant a tisztás széléről és arra a helyre futott, ahol Mendezt a lövés érte. Hester a könnyein át csak annyit láthatott, hogy az alak lehajol a föld felé, hogy megnézze magának az áldozatot. Aztán szitkokat árasztva int a fegyvereseknek.

– *E'* nem az! Bassza meg! Véletlenül mást nyírtunk ki! – hallotta távolról Hester a hangját, amint belekiált egy adóvevőbe. A csapat láthatóan elképedve vette tudomásul, hogy az üldözött bűnöző helyett egy ártatlan fickó került puskavégre. Közülük némelyik reflexszerűen hátrált a sűrűbe, hogy elrejtse kilétét Hester tekintete elől. Mindezek már egy későbbi tárgyalás koronatanúját látták benne.

– Tűnjünk innen! Véletlen volt! Gyerünk! – kiáltott végül a texasi és sebesen átcsörtetett a tisztás szélén. Dan is magára hagyta Hestert és elkocogott a vezetője nyomában. Egy pillanaton belül úgy elpárolgott a különítmény, mintha soha nem is járt volna a San Jacinto oldalában.

A zokogó nő megpróbált feltápászkodni a földről és mire ez nagy nehezen sikerült, már nem volt egyedül. Dr. Stanton

mellette térdelt és aggódó arccal segített; átkarolta, nehogy visszaessen.

– Hester! Nem esett baja? Nem jöhettek a segítségére, mert egy fegyveres sakkban tartott. Aztán lövést hallottam innen, a tisztásról. Utána elengedett. Mi a fene történt itt?

Hester nem szólt egy szót sem, csak ingerülten kibontakozott az ölelésből és a sokk hatásától botladozva előre sietett a tisztás közepe felé. Egyáltalán nem érdekelte, hogy az orvos követi-e, vagy sem.

Amikor megpillantotta a halott vénembert a szikkadt fűben, letérdelt mellé. Már nem könnyezett. Nem maradt benne eszköz a mérhetetlen fájdalom, a csalódás és a veszteség kellő kifejezésére. Akár egy dermedt márványszobor, némán bámult bele az arcba, mely a halálban visszaöltözte magára a végelgyengülésben vegetáló Steve Mendez fakó vonásait. Mindama csoda, ami az öreg váratlanul támadt életerejével, a pirospozsgás képével, az újra duzzadó izmaival kezdődött, egyetlen értelmetlen lövéssel véget is ért ezen a reggelen.

Hester rámeredt a még mindig vérző sebre. Fura módon úgy bámulta, mintha kilépett volna testéből, és egy diagnosztizáló orvos szerepében a lövés útját mérte volna fel. A lövését, ami megfosztotta valamitől, ami új életet, új reményt adhatott volna számára is.

Nem csak ezt végezte ki a kegyetlen golyó. A lehetőséget is, hogy sokan szembesülhessenek valami megfoghatatlannal; valamivel, amit bármennyire tagadnak is az emberek, epekedve vágyódnak utána. Ezzel a lövéssel – zúgott át Hester agyán – egyszeriben meghalt a csoda, a titok és a

megfejtés is. És nem maradtak más mögötte, csak gyász, a fájdalom, az üresség.

És kérdések.

EPILÓGUS

A Santa Ana-i napilapok kíméletlenül levették a keresztvizet a Hemet-i Thomas Jefferson fegyintézet vezetéséről. Henry Rushky börtönőrt, aki azon a végzetes hajnalon tévedésből célba vette a Mendez nevű öregembert a karabélyával és rálőtt, önbíráskodással és gyilkossággal vádolták, noha bizonyította, hogy félreértés történt és ráadásul parancsra cselekedett. Alapos vizsgálatok után emberi mulasztások és visszaélések tömkelegére találtak még ott, miután egy kongresszusi vizsgálóbizottság a szó szoros értelmében ízekre szedte a börtönt. Az intézet igazgatója szabadlábon védekezhetett ugyan, de semmi kétség nem fért ahhoz, hogy a per ideje jelenti számára jó néhány évig az egyetlen rácson kívül töltött időt.

A Santa Ana-i közkórház Hemet-i utókezelője kimaradt a közvélemény figyelmének tűzéből. Sajnálatos ténynek minősítették a történeteket, de senki sem jutott el odáig, hogy feltegye magának a kérdést, miként szökhetett meg és mászhatott fel a környező hegyoldalba egy haldokló. Egy nyomorúsággal átitatott beteggondozói intézmény sohasem

nyerheti el a sajtó érdeklődését, ha a hírekért vívott versenybe egy fegyintézet is benevez.

Hester Elcino-Colton számára újabb traumát jelentettek az átélt események. Két hónapon belül feladta állását, kiköltözött a lakásából és nyakába vette az Államokat. Hogy mihez kezdett, vagy hol települt le ezután, senki nem tudta.

Amerika elég nagy. Minden csalódás után képes új otthont nyújtani.

De vajon mi fog el előbb: a menedékek sora, a folytonos csalódás, vagy az emberi lélek megújuló ereje?

Vége